

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 66 / 18 IUNIE ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

SFĂTURI DUHOVNICEȘTI

Mult ne stă diavolul împotriva și cu înverșunare, din toate părțile împresurând mântuirea noastră. Trebuie, așadar, să priveghem și să stăm cu trezvie, și din toate părțile să punem zid în fața năvălirii lui. Că de prinde un pilej cât de mic, intrare largă își lucrează după aceea și toată puterea sa, puțin câte puțin, o aduce înăuntru.

Dacă ne pasă câtuși de puțin de mântuirea noastră, nici în cele mici să nu-i îngăduim să vină asupra noastră, ca prin aceasta să oprim năvala lui asupra celor mari. Că ar fi și nebunia cea mai de pe urmă ca acela, pentru a da pierzării sufletul nostru, să dovedească atâta râvnă, iar noi, pentru mântuirea noastră, nici la aceeași măsură să ajungem. (Agenda duhovnicească 2020, pag. 126).

CUVÂNT TEOLOGIC al părintelui Dumitru Stăniloae:

Vindecarea aproapelui prin rugăciunea altora

Duminica a IV-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului)

„Rugați-vă unii pentru alții“ (Iacob 5, 16)

„Sfânta Scriptură ține în mare cinste rugăciunea. Pe fiecare pagină vorbește despre puterea și roadele rugăciunii. În rugăciune se înfăptuiește legătura omului credincios cu Dumnezeu. Pentru omul care se află în starea de rugăciune, Dumnezeu nu mai este numai o temă de gândire, ci o realitate prezentă în fața lui. În momentele de rugăciune creștinul nu este singur, chiar dacă nu e în legătură cu nimeni dintre oameni, ci vorbește cu Dumnezeu, mai bine zis este în dialog cu Dumnezeu, întrucât nu numai el vorbește către Dumnezeu, ci și Dumnezeu vorbește către el, răspunzând cu făgăduințele, cu asigurările și cu mângâierile Lui la cererile celui ce se roagă, la grijile și la durerile acestuia.

De aceea, din rugăciune îi vine celui ce se roagă liniștire, răbdare, nădejde și înseninare, oricare ar fi necazurile care îl învăluie; îi vine răbdare în a suporta greutățile și putere de a stăruie în efortul pentru învingerea lor. Prin rugăciune, puterea lui Dumnezeu se comunică omului care se află în convorbire cu El.

De cele mai multe ori omul credincios nu se roagă numai pentru sine, ci și pentru alții. Chiar și atunci când se roagă pentru sine, se roagă să fie folositor altora. La rândul ei, grija pentru alții în rugăciunea lui, dragostea de alții, dă un plus de putere celui ce se roagă, face ca rugăciunea lui să fie și mai caldă.

Despre puterea deosebită a rugăciunii făcute pentru alții amintim cuvintele pline de

un bogat și adevărat conținut ale Sfântului Apostol Iacob, cuprinse în epistola sa:

„Rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că multă putere are rugăciunea dreptului în lucrarea ei“ (Iacob 5, 16).

Dumnezeu, Care a creat și susține prin suflet viața și organizarea trupului, își comunică puterea întăritoare și susținătoare a sufletului și prin acesta puterea de susținere și de refacere a organizării echilibrate a trupului, prin firul rugăciunii. Prin acest fir se înfăptuiește transfuzia de putere de la Dumnezeu la sufletul și trupul nostru. Dumnezeu poate aduce astfel prin rugăciune o îndreptare sau o întărire în starea tulburată sau slăbită a trupului, făcând ca substanțele infuzate în el ca medicamente să se încadreze deplin în organismul trupului și să-i refacă echilibrul tulburat, sau să restabilească acest echilibru chiar și atunci când substanțele medicale infuzate se dovedesc fără efect. De câte ori nu ne spun medicii: trebuie să-ți menții curajul, trebuie să fii optimist, să ai încredere, trebuie să te ferești de supărări, nu te lăsa deprimat de insuccese, de piedicile ce ți se pun de către cei ce nu-ți vor binele, de durata bolii! Fără aceasta, medicamentele nu-ți pot fi de mare folos.

Dar când poate câștiga credinciosul mai

multă încredere, decât atunci când simte prin rugăciune că este în comuniune cu Dumnezeu? Sfântul Apostol Iacob spune direct că prin rugăciune nu ne vindecăm numai pe noi înșine, ci și unii pe alții. Aceasta pentru că rugăciunea făcută pentru alții, când este însuflețită de o mare grijă iubitoare față de ei, este mai puternică decât rugăciunea pentru noi înșine. Rugăciunea aceasta este plină de forță și de efect, spune Sfântul Apostol Iacob. Dacă rugăciunea în general nu este o simplă înșirare de cuvinte, ci e plină de putere, cu atât mai mult rugăciunea pentru alții poartă în ea putere, poartă puterea ființei noastre, mobilizată și sporită de puterea lui Dumnezeu, spre cei pentru care o facem.

Gândul și cuvântul nostru bun îndreptate spre altul îi duc aceluia putere, căci noi nu suntem separați unul de altul în planul nevăzut, atunci când suntem legați prin iubire. Cu atât mai mult îi duc aceluia puterea gândul și cuvântul nostru, când sunt gând și cuvânt de rugăciune, când îl prindem și pe acela în legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci, de la noi la el curge nu numai puterea ființei noastre, ci și puterea lui Dumnezeu care e în noi prin rugăciune.

În rugăciunile ce le facem unii pentru alții nu ne unim numai cu Dumnezeu, ci și unii cu alții în Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu circulă atunci în noi. Așa circulă puterea lui Dumnezeu în noi toți care ne rugăm împreună și unii pentru alții în vremea Sfintei Liturghii. Și prin însuși acest fapt rugăciunea este o valoare și o mângâiere prin ea însăși. Este o bucurie și o mângâiere să putem zice unii către alții ceea ce a spus Sfântul Apostol Pavel: „Sunteți în inimile noastre, ca împreună să murim și împreună

să trăim“ (2 Corinteni 7, 3). Propriu-zis, cei ce au pe alții în inima lor și prin aceasta Îl au pe Dumnezeu Însuși nu mai mor, sau chiar dacă mor, ei sunt vii în vecii vecilor. Și aceasta este Biserica, ca unitate în Dumnezeu: prezența unora în inimile celorlalți. Această unitate este înfăptuită și trăită mai ales în rugăciunile unora pentru alții. Dă-ne, Doamne, duhul acestei rugăciuni în toată vremea, ca odată cu aceasta să avem unirea cu Tine și cu ceilalți, să avem viața care nu se sfârșește. Căci viața este una cu dragostea și dragostea în veci nu piere. Dă-ne să Te lăudăm cu o gură și cu o inimă, adică în deplina unitate a dragostei neîncetate și veșnice. Amin!” (Predică) la Duminica a IV-a după Rusalii, în revista Glasul Bisericii (nr. 5-6, 1972, pp. 507-509) și publicată și în săptămânalul “Lumina de Duminică” din data de 21 iulie 201, (<http://www.cuvantul-ortodox.ro/predici-vindecarea-slugii-sutasului-pr-dumitru-staniloae-grigorie-sandu/>).

sfinți sufletul. Străduiește-te să vorbești cu oamenii doar ceea ce este absolut necesar și să vorbești mereu cu Hristos. Când vei începe o convorbire smerită cu El, nu-ți vei mai da seama ce se întâmplă în jurul tău; atât de mult vei fi atrasă și o așa nespusă dulceață vei simți. Pe mine chiar și convorbirile duhovnicești mă obolesc, în timp ce în rugăciune simt multă odihnă. Rugăciunea este împreună-vorbire cu Dumnezeu. Uneori îi fericesc pe cei care au trăit în vremea lui Hristos, pentru că Îl vedeau și Îl auzeau pe Hristos însuși și puteau să-i vorbească. Dar mă gândesc că noi suntem cu mult mai fericiți decât ei, pentru că aceia nu puteau să discute mult cu El, în timp ce noi putem vorbi neîncetat cu El prin rugăciune. (TRADUCERE DIN LIMBA GREACĂ DE IEROSCHIM. ȘTEFAN NUȚESCU CHILIA „BUNA-VESTIRE”, SCHITU LACU SFÂNTUL MUNTE ATHOS EDITURA EVANGHELISMOS BUCUREȘTI, 2013, Pagina 11, Va continua).

lui Iuda era guvernat de descendenții marelui rege Solomon, fiul lui David, pe când regatul lui Israel a ajuns mai târziu să fie guvernat de o slugă a lui Solomon, pe nume Ieroboam. Cea mai mare luptă a vieții Sfântului Proroc Ilie a fost cu regele israelit Ahav, și cu a lui nelegiuită nevastă Isabela, căci din cauza ei Ahav se închina idolilor, întorcând astfel și poporul de la slujirea Adevăratului Dumnezeu Celui Unul, și făcându-l să se închine la lucruri, în afară de aceasta Isabela, care era siriană, l-a mai determinat pe bărbatul ei să ridice și un templu idolului lui Baal, căruia i-a dat o mulțime de preoți slujitori. Atunci a început să lucreze Sfântul Proroc Ilie mari minuni, întru vădirea adevărului, adică a mării puteri și stăpânii a lui Dumnezeu. El a închis cerurile, astfel încât nu a mai plouat timp de trei ani și jumătate; el a chemat foc din cer, care a ars jertfa adusă de Ilie lui Dumnezeu, jertfa pe care el turnase apă de trei ori, ca să facă vădită minunea, care foc peste jertfele aduse lui Baal de către popii idolești nu s-a coborât, chiar uscate fiind acelea; el a adus ploaie pe pământ, curmând seceta doar cu rugăciunea; el a înmulțit minunat făina și uleiul din urciorul văduvei din Sarepta Sidonului și i l-a înviat pe fiul ei; el i-a prorocit lui Ahav că sângele lui îl vor linge câinii, iar Izabelei că tot câinii o vor mânca, precum au și fost toate, întocmai; el a lucrat multe alte minuni, și a făcut și multe alte prorocii. El a grăit cu Dumnezeu, și a auzit glasul Lui în adierea de vânt lin din Muntele Horeb, care a fost după vijelia năprasnică și după cutremur, și după foc. Mai înainte de plecarea lui la Domnul, Sfântul Proroc Ilie a uns proroc în locul lui pe Elisei, cerându-i-se așa de către Domnul; atunci el a despărțit Iordanul cu cojocul lui. La urmă, el a fost răpit la ceruri într-un car de foc tras de cai de foc. El s-a arătat pe Muntele Tabor, împreună cu Moise, stând de o parte și de alta a Domnului Iisus Hristos, și grăind cu El, la Schimbarea la Față a Lui. Iar la sfârșitul lumii, Ilie va veni din nou, spre a pune capăt puterii lui Antihrist (Apocalipsa 11), (<https://doxologia.ro/sfantul-slavitul-prooroc-ilie-tesviteanul>).

СВЯТЫХ ПАИСИЯ АХИОРИТЪС

СВЯТЫЕ ДУХОВНИЧЕСКИ И

ДЕСПРЕ РУГĂЦИОНЕ

— Te pomenești că ești filosof! Ți place să vorbești și nu obosești să conversezi cu oamenii. Cu Hristos însă, Care binevoiește să vorbească cu tine, îți vine greu să vorbești și te obosește. Nu este, oare, acesta un lucru necuviincios? Este ca și cum ar spune cineva: „Oh, acum trebuie să merg să vorbesc cu împăratul. Nu am chef, dar ce să fac? Voi merge?”. Hristos ne dă posibilitatea să vorbim continuu cu El prin rugăciune, iar noi să nu vrem? Este înfricoșător! Și mai ciudat este faptul că Hristos vrea să vorbim cu El ca să ne ajute, iar nouă ne vine greu.

— Gheronda, cad mereu în vorbire deșartă și apoi mă mâhnesc.

— Nu este mai bine să vorbești cu Hristos? Celui care vorbește cu Hristos niciodată nu-i pare rău. Desigur, vorbirea deșartă este patimă, dar dacă o pui în valoare duhovnicește, ea poate deveni pricină pentru rugăciune. Unora le vine greu să vorbească. Tu însă ai o putere înlăuntrul tău și un imbold de a vorbi. Dacă vei pune în valoare duhovnicește aceasta, ți se va

Sântul Proroc Ilie – văzătorul de Dumnezeu, făcătorul de minuni și zelotul dumnezeieștii credințe – s-a născut din seminția preoțească a lui Aaron în pământul Arabiei, în cetatea Tesvi, pentru care pricină s-a și numit Tesviteanul. Când s-a născut pruncul Ilie, tatăl lui, Sovac, a văzut îngerii lui Dumnezeu cum șed în jurul copilului și îl înfășoară cu foc, și îl hrănesc cu pară de foc. Aceasta a preînchipuit caracterul de focal Sfântului Ilie și puterea lui de Dumnezeu dăruită. El și-a petrecut anii tinereții în cugetări dumnezeiești și în rugăciune, retrăgându-se adesea în pustie și rugându-se singur în liniște și tăcere, înaintea Domnului. În acea vreme regatul lui Israel era împărțit în două părți disproporționate: regatul lui Iuda consta numai din două seminții, ale lui Iuda și Veniamin, cu capitala la Ierusalim; iar regatul lui Israel consta din celelalte zece seminții, având capitala la Samaria. Regatul